

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/5354 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Arnhem, van 25 juni 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 14 juli 2006 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie appellant ongewenst verklaard.

Bij besluit van 24 januari 2007 heeft de minister van Justitie het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 juni 2007, verzonden op 29 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 16 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M. van Hulst, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

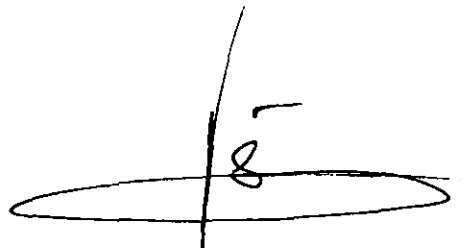
w.g. Van Hulst
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 25 oktober 2007

402.

Verzonden: 25 oktober 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Vreemdelingenkamer

Nevenzittingsplaats Arnhem

Registratienummer: AWB07/5354

Datum uitspraak: 25 juni 2007

Uitspraak

Ingevolge artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) in samenhang met artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

inzake

geboren op
v-nummer
van Marokkaanse nationaliteit,
eiser,
gemachtigde mr. C.D. den Hartogh,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie,
Immigratie- en Naturalisatiedienst,
verweerder.

Het procesverloop

Eiser, geboren op [ ] bezit de Marokkaanse nationaliteit. Hij verblijft als vreemdeling in Nederland. Bij besluit van 14 juli 2006 is eiser ongewenst verklaard.

Daartegen heeft eiser op 20 juli 2006 bezwaar gemaakt. Tevens heeft eiser de voorzieningenrechter verzocht om een voorlopige voorziening te treffen die strekt tot opheffing van de ongewenstverklaring. Bij uitspraak van 11 december 2006 (registratienummer: AWB 06/35321) heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en zittingsplaats dat verzoek afgewezen.

Bij besluit van 24 januari 2007 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen het besluit van 14 juli 2006 ongegrond verklaard.

Op 5 februari 2007 heeft eiser beroep ingesteld tegen dit besluit.

Registratienummer: AWB07/5354

2

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken overgelegd en een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden ter zitting van 6 juni 2007. Eiser is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door mr. M. van Ettikhoven.

De beoordeling

1. Ingevolge artikel 8:1, eerste lid, gelezen in samenhang met artikel 8:69 van de Awb, dient de rechtbank het bestreden besluit — de motivering waarop dit besluit berust daaronder begrepen — te toetsen aan de hand van de tegen dat besluit aangevoerde beroepsgronden.
2. Verweerder heeft in het bestreden besluit gehandhaafd dat eiser ongewenst wordt verklaard. Hiertoe heeft verweerder – kort weergegeven en voor zover van belang – het volgende aangevoerd. Verweerder stelt dat eiser bij herhaling is veroordeeld voor het plegen van strafbare feiten waardoor eiser overlast veroorzaakt. Gelet hier op wordt door verweerder aangenomen dat eiser een gevaar vormt voor de openbare orde, terwijl eiser geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met dan wel l, van de Vw 2000. Verweerder stelt dat de persoonlijke belangen van eiser zijn afgewogen tegen het algemeen belang dat uit het oogpunt van de openbare orde met de ongewenstverklaring is gediend. Op grond van deze belangenafweging is volgens verweerder terecht tot ongewenstverklaring van eiser geconcludeerd.
3. Hiermee kan eiser zich niet verenigen en daartoe wordt het volgende, kort samengevat, aangevoerd. Eiser is van mening dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard. Hij is slechts eenmaal tot een korte gevangenisstraf veroordeeld. Verweerder heeft ten onrechte (ook) de twee geldboetes aan de ongewenstverklaring ten grondslag gelegd, nu in verweerders beleid zoals neergelegd in paragraaf B1/2.2.4.4 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), de geldboete niet wordt genoemd. Voorts is eiser van mening dat hij onder de reikwijdte valt van de Regeling afwikkeling oude Vreemdelingenwet (hierna: de Regeling). Op grond van die Regeling zou hem niet de contra-indicatie van openbare orde kunnen worden tegengeworpen, omdat hij niet aan de in die regeling neergelegde criteria voldoet.
4. De rechtbank overweegt als volgt.
5. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan een vreemdeling ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000.
6. In paragraaf B1/2.2.4.4 van de Vc 2000 zijn voor de toepassing van de bevoegdheid tot ongewenstverklaring ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 twee categorieën gevallen te onderscheiden:
  - gevallen waarin wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenis heeft plaatsgevonden of waarin een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd en het (in totaal) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel tenminste een maand bedraagt; het is daarbij niet vereist dat de betreffende uitspraak onherroepelijk is geworden;

- gevallen waarin de vreemdeling bij herhaling is veroordeeld tot een (korte) gevangenisstraf of hem een taakstraf ter zake van een misdrijf is opgelegd, dan wel hij een transactieaanbod ter zake van een misdrijf heeft aanvaard. Door het herhaald plegen van strafbare feiten veroorzaakt deze categorie dusdanige overlast dat ook de niet onherroepelijke vrijheidsstraf of maatregel in aanmerking wordt genomen.
7. Ter onderbouwing van het standpunt dat eiser bij herhaling is veroordeeld voor het plegen van strafbare feiten in de zin van het beleid heeft verweerder verwezen naar het uittreksel van het Justitieel Documentatieregister van 14 juli 2006. Hieruit kan worden afgeleid dat eiser:
- bij vonnis van de politierechter te Arnhem op 31 maart 2003 ter zake van winkeldiefstal is veroordeeld tot een geldboete van € 300,-, subsidiair 6 dagen hechtenis;
  - bij vonnis van de politierechter te Arnhem op 13 mei 2003 ter zake van winkeldiefstal is veroordeeld tot een geldboete van € 150,-, subsidiair 3 dagen hechtenis;
  - bij vonnis van de politierechter te Zutphen op 15 februari 2005 is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 weken, waarvan 2 weken voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren, wegens overtreding van artikel 302 van het Wetboek van Strafrecht (zware mishandeling).
8. De rechtbank stelt vast dat eiser niet heeft bestreden dat hij geen rechtmatig verblijf heeft op grond van artikel 8, onder a tot en met e dan wel l, van de Vw 2000, en dat hij wegens het plegen van misdrijven twee maal is veroordeeld tot een geldboete en één maal tot een (korte) gevangenisstraf. Het geschil spitst zich toe tot de vraag of het bestreden besluit in overeenstemming is met het zogeheten veelplegersbeleid, zoals vastgelegd onder het tweede gedachtestreepje van paragraaf B1/2.2.4.4. van de Vc 2000. Meer in het bijzonder worden partijen verdeeld gehouden door de vraag of verweerder de geldboetes heeft mogen betrekken bij de ongewenstverklaring.
9. De rechtbank stelt vast dat in het hiervoor weergegeven beleid van verweerder de geldboete niet wordt vermeld. De rechtbank kan eiser echter niet volgen in de opvatting dat verweerder ten onrechte (mede) de twee geldboetes aan de ongewenstverklaring ten grondslag heeft gelegd, omdat de geldboete niet (expliciet) in het beleid wordt vermeld.
10. De rechtbank vermag niet in te zien dat het aanvaarden van een transactieaanbod ter zake van een misdrijf wel, maar een veroordeling door de politierechter tot een geldboete ter zake van een misdrijf niet aan de ongewenstverklaring ten grondslag zou mogen worden gelegd. In het geval van een transactie immers is het - anders dan bij de geldboete - niet (eens) gekomen tot een strafrechtelijke veroordeling door de (politie)rechter. De rechtbank kan verweerder dan ook in zoverre volgen dat de veroordeling tot een geldboete wegens een misdrijf geacht moet worden te zijn inbegrepen in het beleid. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, van 27 februari 2007 (LJN: AZ9447), waar eiser zich in dit verband op heeft beroepen, ziet op geldboetes ter zake van overtredingen.
11. Gelet op de hiervoor genoemde strafrechtelijke veroordelingen - die als zodanig door eiser ook niet worden betwist - is naar het oordeel van de rechtbank dan ook in beginsel de bevoegdheid ontstaan voor verweerder om op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, tot ongewenstverklaring over te gaan.
12. De rechtbank overweegt vervolgens dat de rechtbank ter zake van de uitoefening van die bevoegdheid slechts een terughoudende toetsing toekomt. Dat houdt in dat de

rechtbank het besluit van verweerder heeft te respecteren, tenzij moet worden gezegd dat verweerder bij de uitoefening van die bevoegdheid in strijd heeft gehandeld met een geschreven of ongeschreven rechtsregel dan wel met enig algemeen rechtsbeginsel.

13. Ter zitting is door eiser naar voren gebracht dat hij onder de reikwijdte valt van de Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet, die bij brief van 25 mei 2007 is aangeboden aan de Voorzitter van de Tweede Kamer. Hieruit valt af te leiden, aldus eiser, dat volgens die Regeling eiser geen gevaar zou vormen voor de openbare orde. Hij is immers niet veroordeeld tot een gevangenisstraf van in totaal ten minste één maand. Nu eiser ingevolge die Regeling niet de contra-indicatie van openbare orde tegengeworpen zal kunnen worden, dient hij in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning op grond van die Regeling. De rechtbank begrijpt dit standpunt mede aldus dat hier uit valt af te leiden dat verweerder eiser ten onrechte ongewenst heeft verklaard.

14. Dienaangaande overweegt de rechtbank het volgende. De rechtbank kan eiser in zoverre volgen in de constatering dat de bij die Regeling te hanteren criteria ten aanzien van de vraag of een vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde niet helemaal overeen lijken te komen met verweerders beleid betreffende de ongewenstverklaring, zoals neergelegd in paragraaf B1/2.2.4.4. van de Vc 2000. Immers, volgens de Regeling, zoals die naar voren komt uit de bijlage bij de brief van de Staatssecretaris van 25 mei 2007, is er sprake van een gevaar voor de openbare orde indien - voor zover hier relevant - wegens een misdrijf een veroordeling tot een gevangenisstraf heeft plaatsgevonden of een vrijheidsbenemende maatregel is opgelegd, en het onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf(fen) of maatregel(en) in totaal ten minste één maand bedraagt. Een verklaring voor deze discrepantie heeft de gemachtigde van verweerder ter zitting niet kunnen geven.

15. De rechtbank is echter van oordeel dat de omstandigheid dat verweerder in het kader van de op handen zijnde Regeling mogelijk een beleid zal gaan hanteren dat gunstiger is voor de vreemdeling dan de beleidsregel betreffende de ongewenstverklaring zoals die is neergelegd in paragraaf B1/2.2.4.4 van de Vc 2000, niet kan afdoen aan het in dit geding ter toetsing voorliggende bestreden besluit van 24 januari 2007, waarbij verweerder de ongewenstverklaring van eiser heeft gehandhaafd.

16. Nu de rechtbank ook overigens niet is gebleken dat het bestreden besluit in het licht van artikel 8:69 van de Awb in rechte geen stand kan houden, komt de rechtbank tot de slotsom dat verweerder in redelijkheid toepassing heeft kunnen geven aan artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000.

17. Derhalve is het beroep ongegrond.
Voor vergoeding van het griffierecht of een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Registratienummer: AWB07/5354

5

De beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. A.M. Overbeek en in het openbaar uitgesproken op 25 juni 2007 in tegenwoordigheid van mr. I.L. Puister als griffier.

de griffier

de rechter

VERZONDEN OP

29 JUN 2007

Voor fotokopie conform
De griffier van de
Rechtbank te 's-Gravenhage
Nevenzittingsplaats Arnhem

Rechtsmiddel:

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de verzending van een afschrift hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het beroepschrift dient een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing. Een afschrift van de uitspraak dient overgelegd te worden. Meer informatie treft u aan op de website van de Raad van State (www.raadvanstate.nl).

Mr. C.D. den Hartogh
advocaat en procureur

Aan de voorzitter van de Raad van State,
afdeling bestuursrechtspraak,
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4330 B	16 JUL 2007
ZAAKNR.	
AAN: VI	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Per post en per fax.: 070 3651380

APPÈLSCHRIFT

TEN BEHOEVE VAN DE VREEMDELING

- naam:
- voornaam
- geboortedatum
- nationaliteit Marokkaanse (onbekende)
- verblijfplaats

VAN:

- naam gemachtigde: mr C.D. den Hartogh
- plaats van vestiging: Zutphen
- correspondentieadres: IJsselkade 27
7201 HD Zutphen
- telefoonnummer: 0575 544504
- faxnummer: 0575 545112

OMSCHRIJVING BESTREDEN UITSPRAAK

- Registratienummer: AWB 07/5354
- Rechtbank: VK Den Haag, zp Arnhem
- datum uitspraak: 25 juni 2007
- datum verzending uitspraak: 29 juni 2007
- omschrijving uitspraak: ongegrond verklaring beroep tegen ongegrond verklaring bezwaar OVR

GRIEVEN

Geeft te kennen dat;

verblijvende te hierna te noemen appellant,
die in deze zaak woonplaats kiest ten kantore van de advocaat mr C.D. den Hartogh,
IJsselkade nr. 27, te Zutphen, die met het recht van vervanging bepaaldelijk als
gevolmachtigde tot het instellen van het hoger beroep wordt gesteld.

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

Mr.

C.D.

den

Hartogh

Mr. C.D. den Hartogh

advocaat en procureur

Bij brief van 27 april 2007 heeft appellant beroep ingediend tegen het besluit van de Staatssecretaris van Justitie, hierna te noemen verweerder, tot ongegrondverklaring van het bewaar tegen het besluit van 14 juli 2006 waarin appellant ongewenst is verklaard. Bij uitspraak van rechtbank Arnhem van 25 juni 2007, AWB 07/5354, waarvan afschrift verzonden op 29 juni 2007 (prod. 1) is dit beroep ongegrond verklaard.

Appellant kan zich met deze uitspraak niet verenigen en komt hiertegen in appèl onder aanvoering van de hierna genoemde grieven:

Grief 1:

De rechtbank heeft overwogen dat "de rechthank eiser echter niet kan volgen in de opvatting dat verweerder ten onrechte (mede) de twee geldboetes aan de ongewenstverklaring ten grondslag heeft gelegd, omdat de geldboete niet (expliciet i) in het beleid wordt vermeld. De rechtbank vermag niet in te zien dat het aanvaarden van een transactieaanbod ter zake van een misdrijf wel, maar een veroordeling door de politierechter tot een geldboete ter zake van een misdrijf niet aan de ongewenstverklaring ten grondslag zou mogen worden gelegd. In het geval van een transactie immers is het - anders dan bij de geldboete - niet (eens) gekomen tot een strafrechtelijke veroordeling door de (politie) rechter. De rechtbank kan verweerder dan ook in zoverre volgen dat de veroordeling tot een geldboete wegens een misdrijf geacht moet worden te zijn inbegrepen in het beleid. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat de uitspraak van deze rechthank, nevenzittingsplaats Arnhem, van 27 februari 2007 (LJN: AZ9447), waar eiser zich in dit verband op heeft beroepen, ziet op geldboetes ter zake van overtredingen"

Appellant voert aan dat betreffende overwegingen van de rechtbank onbegrijpelijk zijn, althans een onvoldoende motivering van de uitspraak zijn.

Appellant heeft in beroep bij brief van 1 juni 2007 en ter zitting aangevoerd dat "indien de staatssecretaris zou menen dat de oplegging van geldboetes door de strafrechter onder de criteria horen die tot het opleggen van de ongewenstverklaring kunnen leiden, de SvJ dat in het beleid tot uitdrukking had behoren te brengen, althans dit bekend behoren te maken. Nu dit niet het geval is, moet uitgegaan worden van hetgeen in de tekst van de Vreemdelingencirculaire is opgenomen."

Appellant heeft daarbij gewezen op de eerder in beroep overgelegde uitspraak van Rb Assen, d.d. 25 augustus 2005, Awb 04/52384 en gesteld dat gezien deze uitspraak het beleid van verweerder op dit punt kennelijk niet duidelijk was, althans aangenomen moet worden dat veroordeling tot een boete door de rechter niet in het beleid van verweerder is begrepen.

Voorts heeft appellant deze stelling onderbouwd met de uitspraak van Rb 's-Gravenhage d.d. 27 februari 2007, Awb 06/62006. Appellant heeft betreffende uitspraak bij voornoemde brief d.d. 1 juni 2007 aan de rechtbank overgelegd.

In die uitspraak heeft de voorzieningenrechter expliciet overwogen dat "dat verweerder heeft getoetst aan het beleid neergelegd in hoofdstuk A5/2 Vc 2000, terwijl op het moment dat het bestreden besluit werd genomen B1/2.2.4.4. Vc 2000 van toepassing was. De voorzieningenrechter is van oordeel dat de toepassing van het ten onrechte door verweerder gehanteerde beleid kan worden gesaueverd nu de tekst van de verschillende beleidsonderdelen niet is gewijzigd. Vervolgens wordt overwogen dat dit in het hiervoor weergegeven beleid de geldboete niet is vermeld. Voorts blijkt noch uit de Vc, noch heeft verweerder ter zitting kunnen verklaren dat geldboete - anders dan dat deze kan zijn opgelegd na veroordeling wegens een

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

Mr.

C.D.

den

Mr. C.D. den Hartogh
advocaat en procureur

misdrijf – in het beleid geacht moet worden te zijn inbegrepen en enkel als kennelijke omissie niet is vermeld. Dit geldt temeer nu de geldboete tevens wordt opgelegd voor overtredingen en met de uitbreiding van de bevoegdheden van het Openbaar Ministerie er niet zonder meer vanuit kan worden gegaan dat een geldboete een zwaardere straf behelst dan het aanvaarden van een transactieaanbod nu dit thans ook het aanvaarden van een taakstraf kan inhouden”

Appellant heeft deze passage uitdrukkelijk ten grondslag gelegd aan het ingediende beroep.

De overweging van rechtbank Arnhem waarin een uitspraak wordt genoemd van dezelfde datum, maar uitgesproken door rechtbank 's-Gravenhage, zp Arnhem is in dit kader onbegrijpelijk, althans is niet door appellant in het beroep ingebracht. Mogelijk is sprake van een misslag. Voor zover Rechtbank Arnhem in de hier bestreden uitspraak wel heeft gedoeld op de door appellant ingebrachte uitspraak van de voorzieningenrechter te Den Haag, moet worden opgemerkt dat de in die zaak uitgesproken veroordelingen wel degelijk zagen op veroordelingen inzake gepleegde misdrijven, althans veroordelingen op grond van artikel 8 lid 2 ahf/onder a Wegenverkeerswet. Overtreding van dit artikel is in artikel 178 lid 1 WvW, jo artikel 176 lid 3 WvW tot misdrijf verklaard.

Gezien voorgaande is de hier bestreden uitspraak onbegrijpelijk, althans onvoldoende gemotiveerd. Voorts heeft de rechtbank door aldus te overwegen de grondslag van het beroep verlaten en aldus doende overwogen in strijd met hetgeen in artikel 8:69 Algemene Wet Bestuursrecht is bepaald.

Grief 2:

De rechtbank heeft onder overweging “13” overwogen dat “ter zitting door eiser naar voren is gebracht dat hij onder de reikwijdte valt van de regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet, die hij brief van 25 mei 2007 is aangeboden aan de Voorzitter van de Tweede Kamer. Hieruit valt af te leiden, aldus eiser, dat volgens die Regeling eiser geen gevaar zou vormen voor de openbare orde.(....)”

Door aldus het ter zitting ingenomen standpunt van appellant weer te geven heeft de rechtbank het recht van appellant op een eerlijk en onpartijdige behandeling van zijn zaak geschonden, nu het standpunt van appellant niet alleen inhield dat hij, gezien de genoemde Regeling afwikkeling nalatenschap oude Vreemdelingenwet kennelijk geen gevaar zou vormen voor de openbare orde, maar dat verweerder kennelijk, mede gezien haar uitspraken in het Kamerdebat van 7 juni 2007, dat de openbare orde clause in de regeling “afwikkeling nalatenschap oude vreemdelingenwet” nauw aansluit bij het beleid ongewenstverklaring, van oordeel is dat het beleid ten aanzien van de ongewenstverklaring ruimte laat voor een belangenafweging waarbij de aard van het misdrijf en de aard van de veroordeling een rol spelen bij de vraag of tot een ongewenstverklaring moet worden besloten.

Door het standpunt van appellant niet juist weer te geven en voorts dit standpunt onbesproken te laten, heeft de rechtbank het recht geschonden en voorts overwogen in strijd met hetgeen in artikel 8:69 Algemene Wet Bestuursrecht is bepaald.

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112

Mr. C.D. den Hartogh
Mr. C.D. den Hartogh
advocaat en procureur

Op grond van het bovenstaande stelt appellant dat de uitspraak van de Rechtbank onvoldoende gemotiveerd, onzorgvuldig is en in strijd met het recht, waardoor deze niet in stand kan blijven.

Redenen waarom:

Appellant zich tot de afdeling wendt met het eerbiedig verzoek de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat:

primair - zelf rechtdoende:

appellant ten onrechte ongewensts is verklaard, althans het besluit tot ongewenst verklaring wordt vernietigd, althans het bezwaar tegen het besluit tot ongewenstverklaring gegrond wordt verklaard.

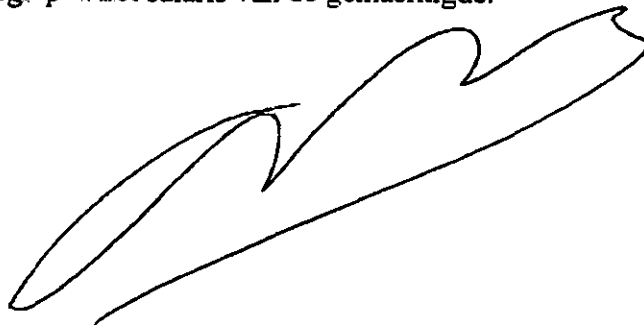
subsidiair:

de Rechtbank binnen een door U nader te bepalen termijn en met in achtneming van hetgeen is overwogen een nieuwe beslissing op het beroep zal dienen te nemen,

De Staat der Nederlanden te veroordelen in de door appellant te maken proceskosten, daaronder begrepen het salaris van de gemachtigde.

Gemachtigde,

Zutphen, 16 juli 2007

bijlage:

prod. 1: Uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage, zp Arnhem, d.d 25 juni 2007, Awb 07/5354

IJsselkade 27
7201 HD Zutphen

telefoon 0575-544504
fax 0575-545112